

Sade

etsii

salaisuuksia

Sade
etsii
salaisuuksia

Vastaavat sanataideopettajat:
Kati Inkala ja Anna Anttonen

www.kulttuurivalve.fi/sanataidekoulu
www.sanataidesanoja.fi
www.lumotutsanat.fi

Valveen sanataidekoulun julkaisuja
Toimittaja: Maaria Rousu
Taitto: Juuso Haarala
Painopaikka: Litokset, 2016

Keksimisen iloa!

Ensimmäinen kirjani sai alkunsa juhlapuheesta. Minulla oli kunnia olla kaasona ystäväni häissä ja hermoilin juhlapuhetta niin paljon, että päätin kirjoittaa hänelle sadun, jotta voisin lukea puheeni suoraan paperilta. Eikä minun tarvitsisi yrittää olla mukamasrennosti hauska, vaikka kädet tärisivät ja poskia punottaa. Kirjoitin tarinan, jossa prinsessa lähtee seikkailemaan ja löytää matkan varrelta ikioman prinssin. Kuvitin tarinaa ja painatin kirjan ystävälleni häälahjaksi. Puhe meni hyvin, enkä hermoillut ollenkaan.

Seikkailunhaluinen prinsessa jäi juhlien jälkeen pyörimään päähäni. Päätin yrittää kirjoittaa ja kuvittaa ihan oikean lastenkirjan. Vein puolivalmiin teokseni eräälle kustantajalle, joka ystävällisesti vastasi ”kiitos, mutta ei kiitos”. Kuvitin kirjani kuitenkin valmiiksi, koska olin jo ehtinyt ihastua prinsessaani, enkä halunnut antaa periksi. Halusin päästää hänet maailmalle!

Seuraava kustantaja, jolle lähetin prinsessakirjani, piti kuvistani mutta tekstiä täytyi vielä työstää. Lopulta päädyttiin yhteiskirjoittamiseen kokeneemman kirjailijan – Hannele Mikaela Taivassalon – kanssa, ja *Sagan om prinsessan Bulleribång* ilmestyi vuonna 2006.

Tämän jälkeen teimme Hannele Mikaelan kanssa vielä toisen yhteisen kirjan. Kuvitettaessani mustavalkoista *Hämäräkirjaa* pikkutarkalla raapekartonkitekniikalla, kuvissa syntyi koko ajan kuin itsestään omia pikku tarinoita. Lisäsin pimeään metsään pieniä yksityiskohtia ja hahmoja, joilla ei ollut mitään tekemistä itse sadun kanssa. Minä vain rakastin keksiä niitä!

Keksiminen on kirjoittamisen, kuvittamisen ja kaiken luomisen ydin. Ei se, tuleeko jostain lopulta kirjaa vai ei. Ei kannata ajatella, miksi luot juuri tämän hahmon, tarinan, tilanteen. Itse keksimisellä ei ole tarkoitusta eikä määränpäättä, se on vain ihanaa hauskaa leikittelyä. Joskus tällaisesta ideasta saattaa tulla ihan oikea kirja, mutta usein ei. Eikä se haittaa! Keksiminen itsessään on hausointa, mitä voi tehdä.

Olen nyt kirjoittanut ja kuvittanut neljä lastenkirjaa, sekä kuvittanut muiden tekstejä noin yhtä monta lisää. Ensimmäisen prinsessakirjani jälkeen olen ehtinyt oppia yhtä sun toista kirjoittamisesta, ja opin uutta koko ajan. Olen huomannut, että kirjoittaminen ja kuvittaminen eivät loppujen lopuksi eroa toisistaan niin paljon; ne ovat vain kaksi eri tapaa luoda tarinoita.

Lena Frölander-Ulf
7. maaliskuuta 2016

Sade etsii salaisuuksia

Salaruno

Sano sana,
aukee ovi,
mutta ei,
jos sana ei sovi.

Roosa Manninen, s. 2007
8–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Vaaleanpunainen

Aurinko oli nousemassa. Se ajatteli: – Miksi aina vain on keltaista, punaista ja oranssia? Tylsää toistuvia värejä. Haluan uuden värin elämään!

Siinä samassa oranssi ja punainen haihtuivat ja paikalle ilmestyi uusi väri, vaaleanpunainen. Se valaisi auringonnousua niin, että ihmiset heräsivät ja tulivat katsomaan. Kun he huomasivat vaaleanpunaisen he alkoivat tekemään kaikkea vaaleanpunaista: vaatteita, tavaroita ja jopa possut maalattiin uudelleen. Niin syntyi vaaleanpunainen.

Oona Ojala, s. 2005

Sivekkäät

Vihreä

Synnyin joitakin vuosia sitten jossain maassa. Oli synkkä ja aurinkoinen päivä. Oli vain harmaata, sillä hän syntyi ennen minua. Eräessä pienessä talossa asui poika, jolla oli huono olo.

”En mä jaksa olla koko ajan makuulla!” Poika huusi ja nousi ylös. Sitten minä synnyin. Pojan suusta syöksyi vihreää ainetta. ”Poikani! Sinä teit sen!” pojan isä huudahti. ”Mitä mä muka tein?” poika tuhahti.

”Toit uuden värin!” pojan äiti riemuitsi. ”Mikäköhän sen nimi voisi olla?” isä mietiskeli. Yökiessään poika muodosti vahingossa sanan. ”Yö-h-re-ä.”

”Vihreä!” pojan isosisko huusi.

”Vihreä?” Muut kysyivät yhteen ääneen. ”Vihreä! Se on se väri!”

Metsässä käveli nainen,
Hänellä oli todella vaaleanharmaat
silmät, aina kun hän katsoi
minua tuntui omituiselta kuin
hän katsoisi minun sieluani,
hän aina sanoi ”Silmät ovat
ikkunat sieluihin” Joten se saattoi
olla totta. Hänellä oli blondit
hiukset, semmoiset todella vaaleat.
Hän oli viisas myös, sen takia
hän sai nimen Athene.
Athene kävi metsässä yleensä
torstaisin, hän käveli siellä
ja kysyi itseltään aina
kysymyksiä kuten ”Millaisia
eläimiä täällä asuu”, ”Millaista
on yksinäisyys” ja ”Mikä on rauha”.
Athene oli erilainen hienolla ja
ihailtavalla tavalla.

Saga Klemetti, s. 2004

Sivekkäät

Hän

Hänen silmänsä ovat todella punaiset.

Hän pelkää hämähäkkejä ja hummereita ja päärynää.

Hän pelkää kaikkia hedelmiä, koska katosi syödessään niitä eräessä ravintolassa ja löysi itsensä vasta Etelänavalla uudestaan.

Hän asuu pienessä mökissä Etelänavalla, mökissä on tosi kylmä.

Hänen äiti on kadoksissa, äiti katosi Espanjassa uimarannalla syödessään samoja hedelmiä.

Hänellä on vatsa, joka murisee lakkaamatta.

Hänen hartain toiveensa on päästä kylmään saunaan.

Hän soittaa selloa ja viulua ja harrastaa ruokailua.

Hän rakastaa kissoja, ei eläviä, vaan posliinisia.

Hänellä on punertavat hiukset.

Hän on Maya, Maija Yyllä.

Nietos Harju, Ronja Heikkinen, Veera Heikkinen, Isla Jounila, Hilla Kauppi, Esteri Kiuru, Tarmo Lahdenperä, Roosa Manninen, Henni Ojala, Aino Taponen, Mimosa Tuomala, Kaisla Vilpa, Saaga Vuotikka

8–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Koti

Koti on siellä missä ihmiset
näyttävät minulta
eivätkä tarkista kielikorvaani kun ylitän
kaupunginrajaa
koti on siellä missä kopioin visan ja
vääreännän toisen
kenenkään kysymättä: milloin pääministeri taas puhutteleekaan
kansaa
ministeriä ei ole hänet hukutettiin rikkauksiin
eikä meillä ole kirjojakaan sillä
täällä kerrotaan satuja suusta suuhun
sukupolvia on tuhansittain ne
supattavat kuorossa, kuiskivat arvoituksia
kuten: mitä haluat
vakaan talouden
no meillä on juttuja, outoja hedelmiä
käännä takkisi niin näytän

Olivia Olamba, s. 1996

Kameleontti

Sade etsii salaisuuksia!

Sade etsii salaisuuksia.

Tukka liehuu tuulessa.

Kun sade istuu pilven reunalla.

Sade kurkistaa alas maahan. Sade hyppää

alas maahan ja muuttuu

pisaraksi. Ja niin

sade löytää salaisuudet.

Sade on onnellinen!

Tulppaanin kengät

Utuisessa aamuhämärässä pieni tulppaani kajautti ilmoille huudon:

”Olen kadottanut kenkäni! Kääntäessäni selkäni, ne olivatkin poissa”

Huuto kaikui laakson soissa,

mutta pienen tulppaanin rakkaat kumppanit

olivat kadonneet.

”Toivottavasti kengät eivät lahonneet!”

pieni tulppaani ajatteli,

samalla kun kajautteli vuorille huudon:

”Jos löydätte kengistäni madon, kertokaa sille,

että vadelmista löytyy oiva koti madoille”

Sitten suuri vuori muisti

”Sehän oli kuisti, jolle laskit kenkäsi ja käänsit selkäsi!”

Niin pieni tulppaani kääntyi uudemman kerran

ja sen verran voin kertoa,

että tulppaanin kengistä

seurasi vielä paljon sekasortoa.

Oona Kälkäjä, s. 2003

Sivekkäät

Runokirje Runolinnulle

Kookos on paras
ja jäätelö on paras,
viiliö on paras
tahtoo joka aras.

Jouluna on pukki tullut
tuomaan lahjoja
koirat syövät jauhoja.

Suklaa.

Jos koiranpentu syö
ison talon vaan
niin siitä tulee jättiläiskoira
isompi kuin talo.

Jos koira syö koko ajan
lihapullija,
siitä tulee iso.
Niin minäki oon kasvanu.

Miilia Alanen, Eemeli Hanhela, Aarre Kangasvieri, Isla Kortesoalo, Iris Mets, Elea Pakarinen,
Katariina Päkkilä, Pietari Päkkilä, Sanni Tuikka, Hilla Vänntilä
Sanataidepikkukoulu Tarinavintti

Herra Iloisen ruokalista

Aamupala

kriemuraa, krettua, krappelsiinia, kreipää ja krukurttia

Lounas

kralakeittoa, krettä, krikkunaa ja kröytäliina

Välipala

krinnejä, krontuloita, kransikkakeittoa ja kreipää

Päivällinen

kruunelia, puudelia ja prenkkiä

Iltapala

prattereita, kreipää, raitoa ja krehua

Jalmari Asell, Joonas Kauppi, Emilja Kiilakoski, Aino Kubin, Kerttu Kurikka, Venla Lankila, Eevi Mäntty, Ninni Ontero, Senja Suorsa, Mandi Tiensyrjä

4–5-vuotiaiden sanataidekerho

Päivän sanoja

Kylmä, salakuljetus, korva, arviointikeskustelu, lumihyppyri, siivoaminen, tragedia, kovaääninen koira, piano, narskuvalumi, hernekeitto, kiire, suklaakakku, kävely, näyttely, läksy, historia, luhainen, kiire, hampurilainen, käsityöt, puutyö, paperisota, väsynyt, kynttilä, historiankoe, stressi, pizza, uimaviikko, liukas, monta, hauska, koe, läksy, ajoissa, tyhjennys, märkä, kiva, myyjäiset, kumppari, postikortti, aurinko, kaunista, ruusu, kipeä, viserrys, elokuva, hopea, A-u, onnittelut, pyöräily.

Sivekkäät-ryhmän päivän sanoista koottu yhteinen runo

Olivia Ala-Poikela, Hertta Inkala, Milla Kahelin, Heini Karppinen, Emmi Kauppinen, Karoliina Kettunen, Aada Kiiveri, Saga Klemetti, Kaisa Koppel, Lotta Kynsilehto, Oona Kälkäjä, Edith Njoroge, Oona Ojala, Fanni Peltonen

Mummo jäällä
liukkaalla säällä!
Kissa myös jäällä
pakkasen purema päällä!

Touko Hukkanen, s. 2008
7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Nauravat puolijumalat (emmekä voi tietää)

Kun taivaalta sataa tuhkaa
kaivat esille sateenvarjon ja toivot että se riittää
Ilma on akvaario ruokinta-aikaan
ja me kallistamme päämme taakse ja nielemme toivon jonka he kieltävät.
Me tiedämme että he tietävät että me tiedämme että he
Valehtelevat niin paljon
Valehtelevat niin paljon että se kuulostaa melkein lupaukselta –
Kukapa ei haluaisi onnellista loppua.

Me luulemme tietävämme

Mutta emme voi tietää puhuvatko he totta,
tietää pitäisikö paeta ennen kuin paino saa pilarit sortumaan
Emmekä voi tietää vihaavatko he meitä
Emmekä voi tietää ruokkivatko he meitä
vahingossa
tahallaan
Kun tuhka peittää meidät kokonaan,
he noetuin sormin kieltävät
antaneensa mitään.

Siina Sipilä, s. 1998

Kameleontti

Tumma tupa

Pienellä aukiolla oli Tumma Tupa.

Se oli pieni mutta iso, Värikäs mutta

Hyvin tumma, tämä tupa.

Tässä tuvassa hyvin harva kävi,

vaikka se oli aina täynnä.

Siellä oli Salaisuuksia monia,

metsät tykkäsivät kuunnella niitä.

Jotkut Salaisuudet olivat isoja jotkut pieniä

Tämä Tumma tupa oli pienin kaikista

vaikka se kätki kaikista valtavimmat asiat.

Tämmöinen oli tumma tupa.

Saga Klemetti, s. 2004

Sivekkäät

Näemme yhteistä unta

Yön puutarha

Keskeltä metsää löytyy lukittu portti. Voin avata sen, sillä minulla on avain. Portti narisee ja valittaa. Selkääni lämmittää aurinko, silmistäni heijastuu kuu. Yön keijut tanssivat mättäillä. Huuhkaja huhuilee petäjän oksalla. Lammen pintaan heijastuu kuunsilta. Jos sitä siltaa lähtisi kulkemaan, ei enää löytäisi päivään. Tänne siis yö pakenee. Vetäytyy edestä päivän. Pitkä on kesän päivä, yön vallan murtava.

Seela Luukkonen, s. 2001

Kameleontti

Kylmettyneet yöt
pyyhkäisevät sormensa
taivaiden poikki

Ja kaikkialla on aivan liian pimeää sanoille

vihreä tarttuu
takertuu kiinni maahan
ei päästä irti

eikä kukaan tahdo luovuttaa

liian kirkasta
puiden alla viileää
ainakin vielä

mutta sekään ei ole tarpeeksi

varjoja saapuu
seuraavaa yötä varten
etuajassa.

silloin kun kenelläkään ei enää ole mitään menetettävää.

Heli Huttunen, s. 2000
Kameleontti

Kurkistus maan alle

Myyriä, dinosauruksen luurankoja ja bassoa soittava lohikäärme.

Aarrearkku. Hox! Siellä on vain vanhoja banaaneja.

Hiirien sirkusnäytös, hajonneita taloja, peruna ja lumiukko soittamassa viulua.

Matoja, ihmisen mätääntyneitä luita ja siili, joka soittaa pianoa.

Hämähäkkejä, herra Hakkarainen ja kylpyamme, jossa on pitkäkaulainen kissa.

Uponneita lentokoneita, vanha aikakone ja lautakasa, jossa on kristallipallo, jolla ennustetaan,

että sinä myöhästyit iltapalalta.

Nietos Harju, Ronja Heikkinen, Veera Heikkinen, Isla Jounila, Hilla Kauppi, Esteri Kiuru, Tarmo Lahdenperä, Roosa Manninen, Henni Ojala, Aino Taponen, Mimosa Tuomala, Kaisla Vilpa, Saaga Vuotikka

8–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Olen väsynyt.

Mietin vain kuinka harmaa unipilvi kulkee ohitseni. Ja valtaa minun unen syövereihin.

Kun herään yöllä enkä saa unta, mietin milloin harmaa unipilvi... palaisi.

Heini Karppinen, s. 2005

Sivekkäät

Lista asioista, jotka voivat häiritä nukahtamista

- on liian kylmä tai kuuma
- ohii ajavien autojen valot tekevät huoneesta diskon
- tai on niin pimeää, ettei tiedä ovatko silmät auki vai kiinni
- huolestuttaa: mitä jos en nukahdakaan?
- päässä pyörii musiikki, joka lakkaa kuulumasta heti kun sitä ajattelee
- Kuuluu naksuntaa. Kierrän huoneen huolellisesti läpi, kunnes lopulta totean, että ääni kuuluu pääni sisältä ja voimistuu jos avaan suuni (mikä on sinänsä outoa mutta yöllä ihan ymmärrettävää)
- huomaan, että en taaskaan muistanut leikata kynsiä illalla
- mietin, onko kulunut vartti vai tunti mutten uskalla katsoa kelloa
- Päätän nousta ylös! Nousen istumaan ja käyn taas makuulle. Toistetaan x kertaa.
- En osaa päättää, etenevätkö kysymykset miksi-ketjussa pienemmästä suurempaan vai suuremmasta pienempään (lopulta tulen siihen tulokseen, että sekä että).
- kuvittelen muuttuvani ilmaa kevyemmäksi ja lyön lopulta pääni kattoon
- kuvittelen että olen halvaantunut ja säikähdän, koska kuvittelen niin hyvin
- Yhtäkkiä mieleen alkaa ilmestyä vieraiden kielten sanoja, joiden merkitystä en kuolemaksenikaan muista
- Joskus ajatuksiin muodostuu ikiliikkuja ja sen pyöräminen alkaa pyörryttää
- huolestuttaa: huomenna särkee päätä
- on liian hiljaista
- tai sitten kello, jonka patterit ovat lopuillaan tikittää epätasaisesti

”Olin matkalla... En tiedä minne, kulunut asfaltti oli kuuma paljaiden jalkojeni alla. Minua väsytti, mutta jatkoin matkaa. Näin ympärilläni metsää, jossain kaukana on merenranta ehkä olin matkalla sinne... Aurinko oli laskemassa kävelisin varmaan koko yön. Oli tosi pünaavaa kun ei tiedä mihin on matkalla ja milloin on perillä. Lämmin kesäpäivä kääntyi iltaan ja varpaitani alkoi vähän paleltamaan. Aiemmin päivällä pari ystävääni oli tehnyt matkaa kanssani mutta heillä oli määränpää ja se oli saavutettu. Minua väsytti ajattelin jäädä rannalle nukkumaan. Heräsin auringon polttavaan paisteeseen, jatkan taas matkaa”

Noin 5 vuotta myöhemmin tajuan unen tarkoituksen. Se on elämä.

Kuutamo

ENSIKSIKIN, Viola syöksi kidastaan komean tulipatsaan kohti kuutamoa. Ja TOISEKSI, minä heitin kuutamoa lakikirjalla. Sitten me arvioimme työmme tuloksia ja totesimme, että kuutamo oli täysin vahingoittumaton.

KOLMANNEKSI, menimme sekatavarakauppaan ja ostimme ämpärillisen omenoita. Ministerikin tuli kauppaan. Hän kuoli. NELJÄNNEKSI, kaupan oven avasi eräs kansanedustaja. Kansanedustaja kyseli tarkoitusperiämme. Kerroimme viskelevämme kuutamoa omenoilla, ja pyysimme kansanedustajaa liittymään seuraan. Hän riemastui.

VIIDENNEKSI, lähestyimme jälleen kuutamoa. Jostain syystä mukanamme oli kokonainen pakolaiskeskus. Kansanedustaja riemastui uudemman kerran. Hänen mielestään omenoiden viskely tukee kotoutumista ja työllisyys Hankkeita. Niinpä me yhteistuumin heittelimme kuutamoa omenoilla, ja kaikilla oli itse asiassa todella mukavaa.

UNI

Näin kerran unta, että olin pääskynen. Lentelin joka päivä taivaan halki. Pääskynä oli aivan mahtavaa. Pääsin lentämään pilviin asti ja sitten syöksymään sieltä vauhdilla alas. Puhelinlankojen päällä pidettiin pääsky-yhdyskunnan kokouksia. Isojen pääskyparviien kanssa odottelimme, että vanhat mummot heittävät meille siemeniä. Heräsin siihen kun törmäsin ikkunankarmeihin.

Olivia Ala-Poikela, s. 2004

Sivekkäät

Kuu

Kun kuu etsii paikkaansa avaruudessa
kiertää marsin venuksen ja monet
muut planeetat. Kuu luulee löytäneensä
paikkansa vihdoinkin kun huomaa
– Tässä on aika kuumat oltavat
kuu vaihtaa paikkaa taas luulee
taas löytäneensä paikkansa mutta
yöllä kuuta alkaa viluttaa ja hän
huomaa olevansa huonossa paikassa
sillä lähellä ei ole ketään ei
yhtään tähteä eikä planeettaa
kuuta alkaa pelottaa hän vaihtaa
paikkaa taas.

aamulla kuu huomaa olevansa
lähellä aurinkoa ei kuitenkaan
liian lähellä 1 kuukausi eteenpäin
kuulla on nyt oma paikkansa
ja yölläkään ei ole kylmä
Nyt kuu tuntee itsensä taas
tarvituksi.

Hertta Inkala, s. 2004

Siivekkäät

Kelta musta valkoinen Tupa!

Kelta musta valkoinen tupa on...

Kelta musta valkoinen tupa joka

sijaitsee jossain toisessa paremmassa maailmassa. Tuossa tuvassa asuu:

Nick (niitä harvoja joista on oikeasti hyötyä)

Moku (se tyyppi joka on suloinen mutta pilaa kaiken) ja

viiksekäs sipulirenkaista tehty, loitsittu, ihmisiä

edellä oleva, huutava, kimmeltävä,

oranssi, älykäs kartanon kaali.

(se jolla on pitkä nimi)

Kelta musta valkoinen tupa

on myös unikahvila jossa myydään

unia, onnea, toiveita, elämää,

epäonnea ja kaikista edellä

mainituista tehtyjä herkkuja.

Tällä hetkellä suosituin annos on unijäätelö.

Ja suosituin juoma:

onnen kahvi.

Saa tulla käymään!

p.s. Tupa ei ole vastuussa jos sinä nukahdat tuvassa!

Emmi Kauppinen, s. 2004

Sivekkäät

Näemme yhteistä unta

Jäämeren keskellä, tuliperäisellä meduusojen ikivanhalla alueella, on hälytys. Tulivuori on purkautunut keskellä jäätikköä veden alla ja sen raunioista löytyy salainen maailma. Aimo ja Unto asuvat siellä. Salaisessa maailmassa asuu paljon meduusoita ja siellä on kaikki valkoista. Meduusat eivät pistä. Meduusat ovat Aimon ja Unton parhaita ystäviä. Ne asuvat kuppikakuissa ja Aimo ja Unto asuvat suurimmassa kuppikakussa, joka oikeastaan on kakku. Aimo ja Unto pelkäävät hirvittävästi traalialaista sontiamolottajapetoa. Meduusat suojelivat Aimoa ja Untoa. Niillä ei ollut pistimiä, mutta ne osasivat syöstä tulta veden alla, mikä on oikeastaan mahdotonta, paitsi niille. Yhtäkkiä salaiseen maailmaan saapui paljon sontiamolottajapetoja, traalialaista lajia, jotka sammuttivat tulta syöksevät meduusat.

Toivoisimme, että voisimme nipistää itsemme hereille, koska tämä alkaa käydä vallan järkyttäväksi.

Nietos Harju, Ronja Heikkinen, Veera Heikkinen, Isla Jounila, Hilla Kauppi, Esteri Kiuru, Tarmo Lahdenperä, Roosa Manninen, Henni Ojala, Aino Taponen, Mimosa Tuomala, Kaisla Vilpa, Saaga Vuotikka

8–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Hyvää huomenta Sirius Musta, hyvää huomenta taikurin hattu, hyvää huomenta Aaduli-Paaduli, hyvää huomenta piano. Hyvää huomenta ilma, hyvää huomenta Harry Potter, hyvää huomenta Aku-Nuu, hyvää huomenta Tylypahkan koulu. Hyvää huomenta toiselle galaxille, hyvää huomenta maapallolle. Hyvää huomenta muurahaisen toukka ja hyvää huomenta hevosen varsa. Pahaa huomenta hammaspeikko, hyvää huomenta bestis-koru. Hyvää huomenta eimikään! Hyvää huomenta varvasnöyhtä, timantit ja Lemmy-koira. Hyvää huomenta Taikaviitta, Ron Weasley ja kissanpunto. Hyvää huomenta jättiläinen, Marjo, Suomi ja lentävä kissanpentu. Hyvää huomenta napa: ”Hei, katso tuota!” Hyvää huomenta hampaaton, hyvää huomenta mustikka.

Asmo Angerman, Pauli Glad, Maija Heinonen, Touko Hukkanen, Jessica Isokääntä, Aino Jurkkala, Aada Jääskeläinen, Linnea Pylkkänen, Eppu Salin, Toivo Vahtola
7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Myrsky vailla ystävää

Myrsky vailla ystävää

Varmaan moni ihmettelee,
missä myrsky oleskelee. Voiko olla taivahalla,
voiko meren ulapalla.

Ei, ei kukaan tiedä.

Se etsii ystävää,
mutta ei ketään nää.

Korviasärkevä ääni tunkeutuu tajuntaani. Edes sormet korvissani eivät auta. Pikkusiskoni painautuu tiukemmin veljemme rintaa vasten. Pienen tytön silmät ovat tiukasti kiinni ja hän tärisee.

Tähän alkaa jo tottua, ääni käy silti joka kerta yhtä kipeää. Se on merkki siitä että joku rikkoi sääntöjä, astui ääneen lausumattomien rajojen ulkopuolelle. Ääni ei suinkaan ole merkkitorvi, vaikka epäilen sen olevan osittain sitäkin. Kait laitteesta olisi nykyaikana voitu rakentaa hiljainen, jos he vain olisivat niin halunneet. Epäilen kuitenkin, että he tahtovat kaikkien tietävän kuinka usein konetta käytetään.

Se on sähköinen giljotiini.

Seuraavana päivänä olemme huoneemme sijasta aukiolla, giljotiinin edessä. Tänään ääni kuuluu monesti. Liian monesti.

Ensin laitteen luo astelee vieras mies. Kasvot ovat tutut, mutta en saa hänen nimeään päähäni. En jaksa enää edes vaivautua suojaamaan korviani. Pikkusiskoni seisoo jonossa edessäni, hänen hartiansa tärisevät ja kuulen nyyhkytyksen. Haluaisin niin kovasti rauhoitella häntä, mutta tiedän sen pahentavan asioita, joten minä vain odotan.

Yllättävän pian sotilaat tulevat raahaamaan sisareni mukaansa. Näen hänen kiljuvan, mutta en kuule mitään. Putoan polvilleni, kunnes sotilaat repivät minut takaisin ylös. Maailma on pimeä enkä jaksa enää pidätellä kyynelvirtaa.

Sisälläni kiehuu viha. Ei suru, vaan viha. Puhdas viha yhteiskuntaa kohtaan. Suorastaan juoksen sotilaiden mukana kun tulee minun vuoroni. Tiesin tämän tapahtuvan minulle, olen odottanut tätä. Olen valmis. Sisareni taas on liian nuori ja viaton. Häntä rangaistaan minun teoistani. Siksi tunnen oloni erittäin itsekkääksi kun painan kaulani sille varatulle alustalle ja suljen silmäni.

Sonja Haarala, s. 2000

Kameleontti

Taivas

Surullinen
taivas itkee.
Haikeus ja viha,
huono yhdistelmä.
Villasukalla on
värikäs ystävä
mutta taivaalla ei
taivas itkee
sataa vaan. Miksi
minulla ei ole
ystävää
taivas huokaa
epätoivoisena.
Taivas itkee
meriä ja jokia
ja ajattelee
miten saan
tämän loppumaan

Hertta Inkala, s. 2004
Sivekkäät

Perhostenkerääjä

”Joka kerta kun joku lapsi sanoo: ’Minä en usko keijuihin’, jälleen yksi keiju vaipuu kuolleen maahan.”

Minua värisytti. Katselin ympärilleni kuin siinä pelossa että joku koettaa tavoitella minua haaviinsa. Lopulta vasta opettajan lempeät sanat saivat minut rauhoittumaan, ja lukeminen jatkui.

”Tällä kohtaa Peter äkkiä muisti Helinän...”

Sinä yönä en saanut unta. Katselin kaihdinten välistä ulos. Hengityksestäni jäi ikkunalasiin jälki, ja se alkoi jo haalistumaan. Syvänsininen verho oli vedetty taivaan eteen, ja sen pienistä rei’istä näkyi vain valopisteitä. Tähtiä. Toinen tähti oikealla ja suoraan aamuun asti – niinhän se oli? Menin sekaisin laskuissa. Palasin peiton alle piiloon.

Kuljin vuosia varjottomana. Jokaisen lyhtypylvään kohdalla pysähdyin tarkistamaan, jokaisen kohdalla petyin ja jokaisen kohdalla jatkoin matkaa. Enkä löytänyt varjoani lipastosta, vaikka kuinka etsin.

Ensimmäisenä vuonna äiti vakuutti, ettei haittaa vaikka minulla ei ole varjoa. Silti hänenkin silmistään puuttui se pieni kipinä joka kertoisi hänen puhuvan täydestä sydäimestään. Eikä hän antanut hyvänyön suukkoa kuten oli ennen antanut.

Toisena vuonna hän ei enää yrittänyt.

”Sitä paitsi hän ei alkuunkaan tiennyt, mitä nyt tekisi: pitäisikö hän koko juttua hauskana pilana, vai eikö hän olisi sitä huomaavinaanakaan, vai miten ihmeessä hän sen ottaisi.”

Olin vain sekunnin jäljessä, mutta kaikki katsoivat minua oudoksuen. Jos kello jätättää, se vedetään uudelleen. Jos se tekee niin toiste, vaihdetaan surutta uuteen.

Kävelin nuoralla. En tippunut. Kukaan ei kuitenkaan hurrannut, vaan isä nosti alas pöydältä ja saattoi minut huoneeseeni. Verhon reiät eivät vieläkkään pysyneet linjassa, enkä päässyt laskuissani edes ensimmäiseen. Kasvettuani isommaksi olin oppinut ettei peiton allakaan ole enää turvassa.

Perhostenkerääjän ilme oli miltei säälivä, mutta se ei estänyt häntä nappaamasta minua haaviinsa.

”Sitten hän hoiperteli huoneeseensa, sillä hänen siipensä eivät enää kannattaneet, ja vajosi vuoteelleen. Hänen valonvälkkeensä himmeni himmenemistään.”

– Ensiksikin, on vain yksi mahdollisuus. Ja toiseksi, onnistumisen todennäköisyys on hyvin pieni, joten minusta meidän ei kannata edes yrittää, sanoi Markku.

Mutta minä en ollut valmis uskomaan häntä. Yritin siis saada ääneni kuulumaan, huonoin tuloksin. Innostuessaan Markku puhui hyvin kiihkeästi ja kovalla äänellä.

– Kolmanneksi, vaikka onnistuisimme, ei siitä olisi mitään taloudellista hyötyä, hän paasasi, – Ja minkäs muun takia me mitään tekisimme kuin rahan? Siis, onhan se kaunis ajatus, ei vain toimi käytännössä.

– Mutta mi-, sain sanottua väliin ennen kuin Markku jatkoi.

– Neljänneksi, eihän meillä ole edes aikaa! Minäkin jouduin aamulla pesemään hiukset vesihanalla. Ei tässä ole enää mistä tinkiä. Ja viidenneksi, sehän ei loppujen lopuksi ole meidän ongelmamme.

Kuudenneksi minä totesin, ettei Markun päätä kannattanut yrittää kääntää ja luovutin.

Kaipaus

”Muistatko kun viimeksi tapasimme täällä?”

Nuo sanat kaikuivat mieleni tyhjissä sopukoissa
mutta nyt se on poissa.

Olen palannut paikalle jossa kävimme aina yhdessä,
pidimme toisiamme kädestä kiinni ja katselimme
horisonttiin.

Heitin kiven veden pintaan ja kuvajainen särkyi,
aaltoili pois...

Purskahdin itkuun, surullista että kaikki vain katoaa
yhtäkkiä varoittamatta.

Särkynyt

Kun näin sinut,
en voinut uskoa silmiäni.
Se oli kuin pienet sirut
jotka keräytyivät takaisin yhteen
Tunsin lämpimän hyökyaallon sydämessäni
Olit siinä edessäni.
Vaan sitten kaikki alkoi sumenemaan
En päässyt sinua koskemaan.
En lähelle ollenkaan
Koko ajan kauemmas sinua vietiin
Pian olin yksin maailmakaikkeudessa
ja sinä vain minun muistelmassa.

Karoliina Kettunen, s. 2002

Sivekkäät

Rikkinäinen taulu ullakolla itkee

Saavun salomaille ja menee valo lehvään alle. Minä sitä katselemaan jäin, paikalleni jähmetyin. Jähmetyin lailla kallion jyrkän ja itsesäälissä ryin ja sen korkeimmissa mäissä piellen käissäni kortteja kopraisia

Kun viimein matkaan pääsin takaisin taivas verhoutui utuhun upeimpaan sydäntä raapaisevaan. Sade otti vallan ja routa hallan rikkoi kun koetti aamunkoi. Rikkikiteet kipusivat uljaiselle ukkosen ullakolle ja iski surun siellä olevaan tauluhun ikivanhaan.

Nyt rikkinäinen taulu itkee ullakolla, itkee kuin ois aattrakolla apinoita nyljetty. Taulu aikojen alussa varjoonsa petty ja siihen sulkeutui, suolapatsaaksi pukeutui samaan aikaan ku laiva lauluin haaksirikkoutui.

Rikkinäinen taulu ullakolla itkee ja kitkee monta stooria uskomatonta sisällee eikä tahtois tooria väärinkäyttäjille solmia eikä avata, ei olemassaoloaan sata sadan kerran jälkeen selitellä vaan haluis haaveistaan huomista jottei tarvittais niitä vaan elätellä turhaan.

Rikkinäinen taulu on iäinen peili kohtalon sen piki jäinen on niin ikiaikainen, että se näkee kuontalohon jokaisee jos vain totuuden tokaisee.

Taulu itkevä on aivan kuten levä ilman ivan iskaisemii kasvoi. Taulu tuo rikkinäinen on kuitekii ehjä ei sitä pie uuvestaan tehjä sillä se on ontologialle oven avannu.

Miikka Kopponen, s. 1997

Kameleontti

Täydellinen liejuresepti (Jorille)

13 g homehtunutta sukkamehua

1 kuollut ihminen

1 homehtunut ja kuollut lehmä

1 kuollut filmitähti

1 pomppiva pupu, joka pomppii mönjässä

1 syöty kirja, jonka nimi on Riimikissa kikattaa

12 g lunta (märkää, jossa on linnun kakkaa ja jäniksen papanoita)

100 mätää sientä

4 mätää banaania

1 syöty talo

1 kirveellä rikottu puunpala, joka on myös homeessa

Senni Asell, Alisa Herranen, Maire Inkala, Hilma Kaisto, Niila Kauppi, Juho Kubin, Mindi Mattson,
Maisa Mänty, Silla Palokangas, Lilja Pylkkänen

6–7-vuotiaiden sanataidekerho

Haisuli-äklö-öklö-klöklö-ällömönjä

Ainekset:

- miljoona dl tosi pahanhajuista mutaa
- miljardi dl kaikkea mätää
- mun iskän hikisukat kolminkertaistettuna hajuna (äärettömän pahanhajuiset)
- sankollinen räkää
- kokonainen kaatopaikka
- kolme kuollutta hiirtä
- bioroskiksen kaikki sisällä olevat mädät asiat
- bensiniä
- 7 dl evilpoweria
- sitä yhtä ruskeaa, mitä tulee täältä (tuplasti, tripilasti superhypermegapahanhajuista)
- haisunäädän hajua
- Karhu-kaljaa ja energiajuomaa

Valmistusohje:

- Liejuun sekoitetaan vettä ja limaa
- Sekoitetaan kauhalla
- Lopuksi Haisuli heittää liejun sekaan tulitikun. Lieju räjähtää ja leviää toiselle puolelle maapalloa maailmanvalloitusmatkalle.

Suosittellemme kylpyä erityisesti joulupukille, minulle, sinulle ja Jori-koiralle, pianolle, Oskarille ja Williamille sekä ufoille!

Asmo Angerman, Pauli Glad, Maija Heinonen, Touko Hukkanen, Jessica Isokääntä, Aino Jurkkala, Aada Jääskeläinen, Linnea Pylkkänen, Eppu Salin, Toivo Vahtola

7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Sininen syntyi,
kun oli myrsky.
Tuuli ulvoi ja sade
paiskasi siniset
pisarat taivaalta.
Ihmiset itkivät
ja siniset kyynleet
valuivat poskia
pitkin.

Heini Karppinen, s. 2005
Sivekkäät

Kävelen valkeassa metsässä

Valkeus

Kävelen valkeassa metsässä.

Kuulen syvän sinisten vesipisaroiden laskeutuvan sirosti maahan huurteisten koivujen oksilta.

Näen kirkkaan sinisen taivaan pilkistävän pilviverhon takaa.

Huomaan vienon tuulenvireen leikkivän pikimustien hiusteni kanssa.

Tunnen hiljaisen päivän viimeisen säteen kosketuksen ruusunpunaisilla huulillani.

Kosken hämärän viittaa, joka laskeutuu valkean metsän ylle, tehden siitä unenomaisen rauhallisen.

Oona Kälkäjä, s. 2003

Sivekkäät

Havunneulanan maassa ei tee mitään.

Kun sen päältä astuu,

ei se edes sano au.

Saaga Vuotikka, s. 2007

8–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Viima vain vaeltaa

Vainioilla vainon, soilla Saivon, kynnellä kaivon tuuli tuhajaa, myrsky melskettä metistä pittää ja metistä ehtii maisemaa vast'ikkää maalattua nähden satua Suvantolaisten nousevan avannosta apueläinten väistellen katsetta koleiden korppien.

Maisemilla nuilla viima vain vaeltaa ollen puilla paljahilla kun kuu kutittaa kulkijaa kelmeellä korahduksellaan ja saa myös jokkiin juonteet järkkymään ja astuvi essiin enteet Epistolan Ekumeenisen.

Viima vain vaeltaa, se ajatuksen avaa kun kuulee kolahduksen kyisten kuusien ulvovan ulapalla utuisella saaden savesta sumuisesta salaisuudet.

Viiman viemänä, tuulen tuomana jokatuihin tuntee taipaleellaan vaelluksen varisevan sisällään sopukoissa sielunsa.

.....

Viima seisakkeelleen jäätyään vaan eelleen vaeltaa vaikka jäädyttyään ja tekee Siuntiosta esoteriaa.

Miikka Kopponen, s. 1997

Kameleontti

SADERUNO

Sade etsii pesää. Kaikki kastuu, kun sade menee ohitsesi.

Kun sade tulee, madotkin tanssia voi.

Voi ihanaa, kun sade ei lopu, mutta jos loppuu, joudun taas etsimään uuden.

Sade annan sulle täältä hyvän kodin, joten tule. Äläkä lähde koskaan pois!

Olivia Ala-Poikela, s. 2004

Sivekkäät

Syksy

Ihana, värikäs, kiva, mahtava, sateinen syksy.

Kaisla Vilpa, s. 2006

8–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Lampaan villa

Miksi lampaalla on villaa? Kysyi lammas Hilla,
sillä itsestäänselvyys ei ole tämä villa.

Se kasvatetaan tuuheaksi pehmeitä vaatteita varten,
eikä ajatella et jos minä lammas sitä itse tartten.

Mutta vielä arveluttaa se, että

Miksi lampaalla on villaa?

Tuollakin jo keritään ystävääni Millaa.

Nyt ei olekaan silläkään villaa.

Edith Njoroge, s. 2004

Sivekkäät

Missä on lounastuulen koti?
Ehkä lounaassa,
mutta tarpeeksi kaukana
lounas on koillinen.

Missä on pikkulinnun koti?
Se rakentaa pesänsä puuhun,
pehmustaa höyhenellä.
Kun poikaset lentävät pesästä
jää tyhjä pesä.

Missä on päiväperhon koti?
Se ei asu missään.
Se lepää lentonsa välissä
ja talven tullen kuolee.

Missä on villihevosien koti?
Se elää laumastaan.
Lauma vaeltaa yhdessä.
Pysähtyy hyvälle paikalle.
Lopuksi jatkaa matkaa.

Tässä on ihmisen valtava koti.
Se on suuri,
koko maailma.
Ihminen tarvitsee paljon.
Kodin, teitä, tavaraa,
ja kaikkea sitä tuottamaan.
Ei kysy muiden kantaa,
ottaa vain.

Pakkanen pyörii ympärilläni.
Kun lasken pulkalla mäkeä
lumi ryöpsähtää päälleni.
Kolaan, kolaan ja kolaan, mutta
lumi tulee aina vain takaisin.
Jokin kuitenkin talvessa kiehtoo,
mutta en tiedä mikä?

Heini Karppinen, s. 2005
Sivekkäät

Talvinen runo

Villasukat, ulkojää, lumilyhty
talvella tuntuu jäiseltä ja ahdetuksi puetulta
kirpsakalta
talvella tuntuu kylmältä
talvella käperrytään kokoon ja hengitetään sisäänpäin
talvella ei tarvitse olla levoton.

Talvi on rauha
miten ne löytyisivät tuosta lumesta joka narskuu jalkojeni alla,
olen aina pitänyt sen valkoisuudesta.
Siellä on aurinko joka helottaa
pilvisellä taivaalla

Puhdasta ja valkoista?
Lumi voi olla keltaista tai harmaata,
silloin se ei näytä kauniilta.
Talvella tuntuu virkistävältä,
tarvittaessa tarpomalla luodut lumiurat
eivät vain yksinkertaisesti tunnu vievän kovin kauas.

Sivekkäät-ryhmän talviruno kirjoitettiin yhdessä 13.1.2016

Olivia Ala-Poikela, Hertta Inkala, Milla Kahelin, Heini Karppinen, Emmi Kauppinen, Karoliina Kettunen, Aada Kiiveri, Saga Klemetti, Kaisa Koppel, Lotta Kynsilehto, Oona Kälkjä, Edith Njoroge, Oona Ojala, Fanni Peltonen

Melisa Helmikuu

Olen ujo ja rohkea samaan aikaan. Irina Tammikuu on siskoni. Olemme hyvin samanlaisia. Etenkin väriltä. Luonteelta taas hyvin erilaisia. Irina on kauhea unikeko. Ehkä se johtuu siitä kun hän valvoo niin pitkään. Minä puolestani olen täysin aamuvirkku. Herään joskus jopa kuudelta. Toisinaan olen aika väsynyt viikonloppuisin. lempiruokani on jäätelö. Tykkään käyttää valkoisia paitoja ja tummansinisiä housuja. Siskoni taas pukeutuu värikkäästi ja tummasti. Lempivärejäni ovat tummansininen, valkoinen ja musta. Viihdyn eniten valoisassa. Päivä on lempi vuorokaudenaikani. Vietän aikaani eniten ystävieni Hanna Huhtikuun ja Miranda Marraskuun kanssa.

Aada Kiiveri, s. 2004

Sivekkäät

Meri

Meri voi näyttää oikeen näköselä. No merikö on oikia? Se on elävä. Ettekö te sitä tiää?

Meri voi olla myös keltanen, pinkki, sininen ja vihreä.

Tuleekohan tästä merestä valkonen, sininen, keltainen, musta vai pinkki?

Ikiväri.

Minun aalto on juonu 7 Uppia, koska 7 Up -tölli on tuolla meressä.

Aallot kuiskailee toisilleen:

Ootko sinä käyny jo iltapesulla, vaikka on aamu?

Voihan sitä käyä aamullaki iltapesulla.

Aallot kuiskailee pinkistä, violetista.

Aallot sanoo että on hyvä.

Miilia Alanen, Eemeli Hanhela, Aarre Kangasvieri, Isla Kortesalo, Iris Mets, Elea Pakarinen,
Katariina Päkkilä, Pietari Päkkilä, Sanni Tuikka, Hilla Vänttilä
Sanataidepikkukoulu Tarinavintti

Keväästä

Polku nousi ja laski,
mutkitteli ja pompahteli,
katosi nurkan taa ja löytyi taas.
Sitä polkua pitkin satakieli liisi
ylös ja alas, oikealle ja vasemmalle.
Laulaen keväästä, kauniista keväästä.

Seela Luukkonen, s. 2001

Kameleontti

Maailmalla on käytössään ikuisuus

Violetti tupa

Violetti tupa sijaitsee
vuoren huipulla. Vuori sijaitsee
Metsässä. Metsä sijaitsee
Maailmassa, Maailma avaruudessa,
ja avaruus tuolla ylhäällä
korkealla, tupa on
sisältä pieni, siellä on
yläkertakin, se on
sellainen miltä itse koet sen.
Se on mielikuviutus.

Pinkin synty

Pinkki väri huomattiin aikoinaan kun egyptiläiset palvoivat aurinkoa. Kerran kuuman kesäpäivän jälkeen egyptiläisten kumartuessa auringon eteen, yhtäkkiä auringon loiste hiipui hiipumistaan himmeämmäksi ja sen loisteen tilalle Egyptin autiomaan kuuma taivas oli muuttunut pinkiksi. Egyptiläisten noustessa kumarrusasennosta he huomasivat taivaan hempeän pinkinsävyn tuosta ja Niin tuosta pinkistä väristä tuli trendi ja sitä käytettiin esimerkiksi Naisten huulipunissa, korujen timanteiden värinä ja monessa muussakin. Varmaan olivat menneet liian myöhään aurinkoa ihastelemaan, Eihän silloin ollut kelloja. Tähän päiväänkin asti pinkki on ihailtava väri.

Edith Njoroge, s. 2004

Sivekkäät

6–7-vuotiaiden sanataidekerholaisten autiosaaren aarrearkusta löytyy...

oikeita timantteja
kultakruunu
kultakolikoita
simpukoita
helmiä
kissoja
hienoa merenhiekkaa
pronssia
taikahiekkaa
kultahiutaleita
keijupölyä
kartta, jossa on reitti aarteen luo
kultaharkkoja
hopeaa
hopeamiekka
kultaa
legoja ja legokultaa
kultadinosaurus
paljon korviksia pussissa
Afrikan tähti, se oikea!
lumileopardeja

Senni Asell, Alisa Herranen, Maire Inkala, Hilma Kaisto, Niila Kauppi, Juho Kubin, Mindi Mattson,
Maisa Mänty, Silla Palokangas, Lilja Pylkkänen

6–7-vuotiaiden sanataidekerho

Suomen Taalarin ensimmäiset seikkailut

Eräänä päivänä Jäämeren pohjalla, tuliperäisellä alueella, tulivuorella, meduusojen alueella oli hälytys. Magma oli jo tuhansia vuosia sulattanut kiveä meduusojen alueella ja nyt se sitten purkautui. Laavaa oli joka paikassa. Meduusat pakenivat tulivuoren onkaloihin. Enää viimeisen meduusan viimeinen lonkero oli ulkona, kun tuliperäinen alue sulii kokonaan. Tulivuori sattui olemaan täynnä kultasuonia. Meduusat olivat eläneet siellä niin kauan, että jopa heidän verensä oli muuttunut hieman kultaiseksi. Siis kun meduusan lonkero haavoittui kuumuudessa, siitä virtasi kulta maahan. Siihen se jäähmettyi kolikon muotoon. Meduusat antoivat kolikolle nimeksi Suomen Taalari!!! Sillä välin kun sisällä tulivuoressa keskusteltiin Suomen Taalarista, laava sulatti pienimmätkin rippeet kivistä ja tulivuori alkoi nousta kohti pintaa.

Samaan aikaan, kun meduusat ajelehtivat pitkin merta, Suomessa oli sota. Suomen maskotti oli Peltilehmä ja Venäjän maskotti oli Kukkakeppi. Kukaan ei oikeastaan tiennyt, mistä riita oli alkanut paitsi, että se liittyi jotenkin jonkinlaisiin historiankirjoihin. Sota oli ollut niin ankara, että Suomi oli muuttunut kokonaan mustavalkoiseksi. Sota ei olisi loppunut todennäköisesti milloinkaan ellei salama olisi iskenyt ensin Peltilehmään ja sitten Kukkakeppiin. Peltilehmä halkesi kahtia ja heti perään halkesi Kukkakeppi. Peltilehmän toinen puolikas oli auto ja toinen peltinen lehmä. Kukkakepin toinen puolikas oli laiha mies ja toinen puoli kukan tukikeppi. Kun kummallakaan puolella ei ollut enää maskottia, ei kumpikaan puoli halunnut jatkaa sotaa. Peltilehmän toinen puolikas hoiperteli haavoittuneena läheiseen mereen ja toinen ajoi läheiseen poukamaan.

Sillä välin tulivuori alkoi hiljalleen saapua Suomen tienoille ja ajautui läheiseen poukamaan. Juuri siihen poukamaan, jonne Peltilehmän toinen puolikas oli ajanut. Heti kun Suomen Taalari saapui Suomeen, se alkoi tehdä taikojaan. Mikäs taikaesine se muuten olisi ollut. Suomen Taalari palautti Suomeen värit eikä Suomi ollut enää mustavalkoinen. Harmi vain, että lehmistä tuli kirjavia eikä se ollut yhtään heidän mieleensä. Lehmät alkoivat sotia. He kaappasivat Suomen Taalarin ja pakottivat tämän tuottamaan valtavasti maitoa. Maito kulkeutui jokiin ja joista se kulkeutui meriin ja meret alkoivat vähitellen muuttua yhä maitoisemmiksi ja maitoisemmiksi. Samaan aikaan meren alla peltisen lehmän haavoista alkoi valua öljyä. Ja öljy ja maito sekoittuivat. Ja niistä alkoi muodostua luomumaitoa. Harmi vain, että meduusat olivat tulivuorella, joka oli maitomeren keskellä, ja maito oli meduusoille hyvin myrkyllistä. Sen vuoksi

meduusat eivät päässeet liikkumaan tulivuorelta yhtään mihinkään. Ja kun mereen virtasi koko ajan lisää maitoa, tulivuoreen uhkasi tulla maitotulva.

Sillä välin paljon, paljon korkeammalla alas rinnettä kieri muna. Se oli kierinyt jo melkoisen monta päivää. Jos kierii koko ajan vain alaspäin, kieriminen yleensä jossain vaiheessa loppuu. Tässä tapauksessa se loppui putoamiseen suoraan alapuolella odottavan meduusan päähän. Se ei ollut meduusasta niinkään mukavaa. Mutta sottaista hirviöstä, joka oli ollut munan sisällä, pieni kuoriutumisasiapu ei ollut pahitteeksi.

Samaan aikaan paljon, paljon korkeammalla, siellä mistä kieriminen oli alkanut, oltiin melkoisen huolissaan. Kokonainen perhe oli vihdoinkin päättänyt lähteä munan perään. Muutamia päiviä myöhemmin meduusa istui samassa paikassa. Onneksi hän oli tällä kertaa älynnyt ottaa sateenvarjon mukaan. Se oli tarpeen, kun kokonainen perhe suttuisia mörköjä tipahti sateenvarjoon.

Meduusat kertoivat ongelmansa ja sottaist hirviöt lupasivat auttaa. Heidän perheensä oli muuten nimeltään Äg-Sottapyttyset. Onneksi maito ei ollut heille myrkyllistä. Eikä luomumaito ollut myrkyllistä meduusoille. Sen takia Äg-Sottapyttyset lähtivät etsimään heille luomumaitoa merenpohjasta. Aluksi he sukelsivat hieman alemmas. Olo alkoi käydä hieman tukalaksi ja lopulta kauhean tukalaksi. Ja sitten he muistivat, että he olivat allergisia luomumaidolle. Siinä samassa he tulivat luomumaidon alkulähteen luokse, hirveän luomumaitoiselle peltiselle lehmälle. Sitten he pyörtyivät. Ja heräsivät selässään painava luomumaitoreppu. He ehtivät tajuta, että olivat keskellä tuliperäistä aluetta, joka oli jo hieman jäähtynyt sitten viime päivien. Sitten he pyörtyivät taas. Kun he heräsivät, he olivat melko lähellä magmaa ja tajusivat, että heidän olisi kiireen vilkkaan tehtävä jotakin ennen kuin pyörtyisivät taas. He pääsivät pinnalle ja huomasivat, että sinne oli koostunut laavakivestä pienikokoinen mantere, joka alkoi nopeaa vauhtia peittyä jäähän. He viipyivät siellä neljä päivää. Sitten he väsäisivät kivipurren ja purjehtivat takaisin meduusojen luo. He pyörtyivät useita kertoja matkan aikana. Meduusat pelastivat Suomen Taalarin, mutta lehmät pääsivät karkuun.

Loputtomuus

Erin istui kahden koivun välissä ja nojasi muuriin. Muuriin, jonka porttia ei ollut kukaan löytänyt. Sen takana oli maailman laidat ja loputon tie. Tie, jonka loppua kukaan ei ollut löytänyt. Vihreä oli loputtomuuden jalanjälki. Jalanjälki, jonka reunoja kukaan ei ollut löytänyt. ”Kuka sinä olet?”, kysyy loputtomuus. Loputtomuus, jonka elämää ei kukaan ollut koskaan löytänyt.

Aada Kiiveri, s. 2004

Sivekkäät

Valokeilat Usvalmassa,
lyhtypellot teiden varsilla
sammuneet
uni pakenee sinistä valoa,
silmäni ovat kuivat ja samassa
muistan että maailmassa sateet eivät riitä.

Tänään kaupunki sai nimensä takaisin,
niin kauaksi kuin on vain virtaa,
vesipullot täyttävät pöytäni,
ja paperipinot,
listat asioista
joilla ei ole merkitystä.

Minun taivaani täyttää pilvet,
saa ne näyttämään pehmeämmiltä
Syysaamut heijastelevat itseään
pysähtyneistä
peleistä, kellonviisareista
Ja hetken aikaa maailmalla on käytössään ikuisuus,
jonka se välinpitämättömästi heittää
täyteen roskakoriinsa
Eikä onnellisia loppuja enää ole
tarpeeksi jakaa

Heli Huttunen, s. 2000

Kameleontti

Hiljaisuus näyttää pullealta. Se on noin sata miljoonaa tsiljoonaa miljoonaa tsiljoonaa ääretöntä vuotta vanha. Sillä on tuhat jalkaa ja sen korvat roikkuu maahan asti varmasti. Se kasvattaa retiisejä ja kuralammikoita ja hiljaisuutta. Hiljaisuus kasvaa hiljaisuudessa.

Se kuka teki hiljaisuuden, oli aika. Aika teki kaiken.

Hiljaisuus kerää kärpässiä. Se käy kirjastossa ja lukee hirveen hirveen hirveen hiljaa. Hiljaisuus asuu kirjastoissa. Se ei pidä runoista. Se pitää ruusunmarjoista jonkin verran. Hiljaisuudella ei ole mummia. Sen sukulaiset ovat luonto, aika ja avaruus. Sen vanhin sukulainen aika on 1555 miljoonaa vuotta.

Hiljaisuus juo vettä lätäköstä. Se huomaa myyrän tassunjäljet lumessa. Se huomaa kaiken. Kun on hiljaa, niin näkee kaiken.

Aarre

Siellä missä heiluu kultaviiri,
asuu vain mitätön peltohiiri,
mutta salassa kellarin kätköissä aarre lymyää,
myyrä vartiossa lymyää.

Esteri Kiuru, s. 2006

8–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Ehdottomasti ryöstämisen arvoisia asioita

Puhelin, hedelmiä ja kasviksia, sarjakuva nimeltään Uunipottumies ja Selfiepottumies, jumbopusseja eli jättikarkkipusseja, hiirenpieruja eli rahaa, uusi poikaystävä kerhomme opelle (hänen lapsensa vastustaa), Ikea, K-Citymarket, Ideapark, soittimia, Little Big Planet 3, karjalanpiirakoita, koulu, eläimiä tai eläintarha, tarroja, Alphabet Inc., tusseja, jäätelökioski, karkkikauppa, muinai-Kreikan mytologiamaailma, aarrearkku tavaroiden säilyttämiseen, Viiru-kissa sekä bonuksena päälle YouTube-kanava. Onnea ryöstöretkellesi!

Nietos Harju, Ronja Heikkinen, Veera Heikkinen, Isla Jounila, Hilla Kauppi, Esteri Kiuru, Tarmo Lahdenperä, Roosa Manninen, Henni Ojala, Aino Taponen, Mimosa Tuomala, Kaisla Vilpa, Saaga Vuotikka

8–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Koti

Koti on siellä
minne aina ikävöi.

Siellä,
mistä ei koskaan lähtisi pois.
Missä aina on turva,
ja palaamisen mahdollisuus.

Siellä kotona
on hyvä olla.
Vaikka muut lokaa heittävätkin
ovista ja ikkunoista.

Miksi pitäisi mennä pois?
Näkemään palatsi risumajana.
Kyllä seinät kestävät.
Ei tarvitse paeta vihaa.

Aino Pöykkö, s. 1997
Kameleontti

Hiukset kasvojen edessä. Hengitä.

Nosta käsi ylös, veden läpi, kun olet jo vajonnut. Näen sinut vielä. Näen sinut vielä.
Minulla on liikaa kerrottavaa – et jaksaisi kuunnella loppuun, ethän?
Huudan veteen, jään alle, helmiäiseen hyhmään kaiken.

Lumi sataa, sulaa selkääni.

Te löydätte minut keväällä. Jään alta, minä sulan hitaasti.
Kuura kerrostuu, kukkii ihollani vielä pitkään ja kipuaa sormenpäistä marmoriseiniin.

Holvit eivät lopu koskaan. Äänet ovat kumeita sinisen keskellä. Ajatukset kaikuvat.
Hengität vuosisatoja kerrallaan sisään. Kaikki, mikä on nukkunut pitkään, leviää
kasvojen takana, hiusten latvoista muistoissa kiinni ja hajoaa tomuksi jäljessäsi.
Holvit eivät lopu koskaan.

Kulman takana on varjo, joka tanssahtelee seinältä toiselle, laulaa:
Tulehan vielä, matka ei ole päättynyt.

Toteutettuja unelmia, uskomattomia tarinoita

Vihreä tupa

Vihreä tupa on metsässä. Sitä ei voi huomata koska se on pieni ja syvällä sammaleiden suojaan. Siellä asuu pieni, vihreälakkinen tonttu. Vihreä tupa on outo koska sinne mahtuu vaikka norsu. Mutta sinne mahtuu myös kaikkea muuta. Eräänä päivänäkin hirvi tallusteli ovesta sisään ja mahtui ihan hyvin. Vihreässä tuvassa asuva tonttu on hullu. Se haluaisi raivata metsän pois ja rakentaa kaupungin mutta ikävä kyllä se ei voi koska se on vain 2 cm pitkä. Tuvassa on yksi ikkuna.

Jos minä olisin...

Jos minä olisin pupu, niin menisin pensaaseen.
Jos minä olisin kissa, niin menisin ulos tonne katolle.
Dinosauruksena menisin toisen dinosauruksen taakse
pupun pentuna menisin jättipensaaseen taakse piiloon

Jos olisin pupu, niin menisin katolle
Jos olisin pupu, niin menisin kirjahyllyn päälle piiloon
ja lelulaatikoon piiloon

Jos minä olisin apina, niin menisin vessanpytylle istumaan piiloon
apinana menisin banaanin taakse piiloon
ja banaanin taakse piiloon

Jos minä olisin pupu, niin määhän loikkaisin kuuhun
Jos määhän olisin kissa, määhän menisin johonkin
pieneen valoisaan ja lämpimään hiirenkoloon
ja söisin hiiren.

Emilia Ala-Poikela, Helka Angerman, Seela Harju-Könnö, Hilla Huhta, Heljä Hukkanen, Niila
Muoniovaara, Sanelma Mäkitalo, Sirkka Niska, Jooa Salin, Uuti Salin
5–6-vuotiaiden sanataidekerho

Osku-koiran karkumatka

Osku-koira lähti New Yorkiin. Sillä on matkassa Kissa-lelu. Ne näkee matkallaan laivoja ja satamia, majakan, autoja, Pekka Töpöhännän, pupun ja koiria. Ne kuulee laivan, joka ääntää tyyt-tyyt, junan ääniä, auton hurinaa, jyrinää, porausta. Ne menee yöksi hotelliin, jossa on paljon huoneita, uima-allas, leikkipaikka, ravintola ja vessa. Ja pomppusänky.

Ne syö nakkeja, jäätelöä, spagettia, limpparia, maitoa, sateenkaarijäätelöä, simpukoita, vesimelonijäätelöä, matospagettia. Niille tulee koti-ikävä, koska ne ikävöivät Hesburgeria, eskaria ja nakkipönttöä. Niillä on ikävä kotia, mutta ne ei haluaisikaan pois kun niillä on niin mukavaa.

Valkoinen

Kaikkialla oli värejä. Joka puolella minne katsoi näki vain värejä. Mutta jos katsoi tarkasti, saattoi nähdä häivähdyksen mustaa. Kerran eräs mies kyllästyi väreihin. Hän halusi sävyjä. Niinpä hän matkusti keskelle Afrikkaa ja loitsi taikansa. Ei tapahtunut mitään. Mies ei lannistunut, vaan ahkeroi yhä lujemmin. Hän kiersi maita ja loitsi, ilman tuloksia. Mies luovutti. Hän totesi, ettei hän saanut luotua sävyä valkoista. Mies matkusti Pohjolaan Suomen Lappiin. Hän kiipesi allapäin korkeimmalle tunturille ja itki. Hän itki kokonaiset kolme päivää ja yötä kunnes tunsi kylmän tuulenvireen. Se kutsui häntä. Tuuli vajosi alas, aina vain alaspäin ja niin vajosi miehen katsekin. Mies näki, hän näki kyynelensä muodostamia kauniita lumihiutaleita. Ja mies itki. Muttei surusta, vaan ilosta. Hänen kyynelistään muodostui kylmä, pimeä ja valkoinen Lappi.

Oona Kälkäjä, s. 2003

Sivekkäät

Auringonnousu maalaa taivaanrannan

Kliseitä lauseita, auringonnousun ihmettelemistä käsikädessä.
Taivaanrannan maalausta, hajotettuja pilvilinnoja.

Kuka uskaltaa vetää korttitalon alimmaisen kortin pois ja uskoa silti voittavansa?

Voisitko pyörähdellä karusellissa päinvastaiseen suuntaan vai tyytyisitkö istumiseen?

Asettuisitko muottiin, lukisitko sääntökirjan kahteen kertaan?

Kuohuva Valtameri, vastavirtaan uivia haikaloja.

Toteutettuja unelmia, uskomattomia tarinoita.

Feeniksin viimeinen lento

Isabella The Cat makasi keskellä ei mitään aivan kuin hän olisi joutunut käsirysyn uhriksi. Sitten hän havahtui kuin joku olisi laulanut jotain kamalaa oopperaa hänen korvaansa. Hän pongahti pystyyn kuin hän olisi pomppinut trampoliinilla ja teki joitain kung-fu liikkeitä vaistomaisesti ennen kuin tajusi että missä oli. ”Auts! Olipa makea isku”, Isabella voihkaisi samalla kuin pyyhki pölyä takkinsa etumuksesta. Sitten Isabella ryhdistäytyi: ”Okei, lisätäänpä hieman valoa”, Isabella sanoi ja sytytti liekin käteensä ja lähti kävelemään eteenpäin. Hän käveli jonkin aikaa ja sitten MUKS! ”Auts! Miten tässä on seinä?” Isabella hämmästeli ja katsoi ylös ja sitten... hän näki jotain mikä sai hänet jähmettymään kauhusta paikalleen, sillä häntä katsoi ylhäältä hänen pahin painajaisensa: Dark Gaia. ”Eeh, kiltti hirviö...”, Isabella leppytteli ja hän perääntyi hitaasti, sitten hän pinkaisi juoksuun (tai olisi pinkaissut), sitten hän huomasi että hän levitöi ilmassa. ”Hei, laske minut alas senkin typerä picasso!”, sitten Dark Gaia mojautti Isabellaa nyrkillään mutta Isabella väisti vikkellästi. ”Selvä, jos haluat tehdä sen hankalimman kautta, sopii minulle”. Isabella sulki silmänsä ja keskittyi, hän nousi leijumaan Dark Gaian silmien korkeudelle, sitten välähti ja kaikki oli kirkasta kuin auringonpaiste. Sitten Isabella tuli näkyviin: hänellä oli sininen mekko jossa oli samanvärinen kaulus jota koristi vaaleanpunainen rusetti ja sininen sydämenmuotoinen kaulakoru. Hänellä oli jalassa siniset sandaalit ja hänen selässään oli siivet jotka olivat vaaleankeltaisen ja vaaleanpunaisen väriset. ”Luuletko että on helppoa liiskata keiju... vai?”, Isabella sanoi

ja nousi korkeammalle. ”Maista tulista kiukkuani, senkin inhottava energiaorganismi! Phoenix Pressure!” Liekehtivä säde lensi Isabellan oikeasta kädestä ja osui Dark Gaiaa silmään. ”Auts... taisi tehdä kipeää”, Isabella sanoi sarkastisesti ja väisti Dark Gaian negatiivista energiaa sisältävät säteet. Dark Gaia yritti murskata Isabellan mutta Isabella teleporttaisi itsensä muualle. ”Ei siellä vaan täällä!”, ja kun Dark Gaia yritti uudetaan, Isabella väisti jälleen kerran. ”Ohi!” Sitten Dark Gaia yritti talloa Isabellan liiskaksi mutta Isabella oli nopeampi, ”

PEGASUS-YKSISARVISEN OMA KERHO

Pegasus-yksisarvinen on perustanut oman taikakokkikerhon. Kerho on joka perjantai kello: 16.00–18.00. Siellä pitää olla mukana oma essu, reseptikirja, uunikintas ja uunipelti. Kerhoa on ollut jo kolme kertaa. Ensimmäisellä kerralla leivottiin pullaa, toisella mokkapaloja ja kolmannella suklaakeksejä. Kertoja on vielä kaksikymmentä. Osallistujia on kymmenen. Toisilla on jo kokemusta kokkaamisesta ja leipomisesta, toisilla taas ei.

Kerhon nettisivu on:

www.kokkaamaan.fi

Siellä oli tällainen teksti:

Kokkikerho on tosi mukava. Oppilaat ja opettaja ovat tosi mukavia. Olen oppinut paljon uusia asioita kokkaamisesta ja leipomisesta. Suosittelen tätä kaikille hyville ja huonoille kokeille ja leipojille. Eli kaikille lapsille. Ja mikä parasta: omat leivokset saa syödä tai viedä kotiin. Sitten, kun kurssi loppuu, saa oman kokkihatun.

Olivia Ala-Poikela, s. 2004

Sivekkäät

Jäätelömaa

Kaikki maistuu vanilijalta,
suklaalta ja mansikalta.

Pilvet on hattaraa ja puut kuurassa.

Se maistuu ihan kaakaolta.

Piparkakkuja talot,
pirtelöä valot.

Sellaista on jäätelömaassa,
makeaa koko maailma.

Samaan aikaan maan alla...

(maanalusrottia)

pelkkää mustaa.

Näin muurahaisia, jotka söi sokeripalkkia. Muurahaiset olivat koulussa.

Mää näkkiin, että yks hiiri teki kotipessää.

Maan alla oli tuhat silmälasia.

Näin kakka-ötököitä, jotka pelas pleikka 4:lla, kakkiaisia, jotka pelas pleikka 100:lla.

Vaikka minkälaisia ötökköjä ja leluja, jotka sinne oli haudattu toisilta.

Mää näin kolme koppakuoriaista, jotka oli kahvikesteillä.

Kaikki maailman ötökät, jotka oli ollu sokeripalavaaleilla.

Kaikki maailman ötökät, jotka pelasi jalkapalloa.

Yks hiiri teki lumiukkoa pessään ja sillä tuli pissahätä ja se ei kerenny vessaan, sillä tuli

pissa housuun.

Yksi ötökkä kinailee ja tappelee.

Mää näin kaikki maailman ötökät kesteillä.

Ötökät käy kaikki vessassa.

Emilia Ala-Poikela, Helka Angerman, Seela Harju-Könnö, Hilla Huhta, Heljä Hukkanen, Niila Muoniovaara, Sanelma Mäkitalo, Sirkka Niska, Jooa Salin, Uuti Salin

5–6-vuotiaiden sanataidekerho

Olipa kerran Ananastalo. Oli kaunis ilma ja koppakuoriainen meni kotia. Se asui kaukana ananastalosta. Ananastalolle kasvoi jalat, se lähti koppakuoriaisen talolle.

Ananastalo meni koppakuoriaisen talon luo ja HUI! se lähti pois. Se oli pilalla, koppiaisen talo. Sitten yhtäkkiä ananastalo keksi, että jos ananastalo rakentaisi koppakuoriaisen talon uusiksi. Se rakensi juomatalon ja kaksi sivupiippua eli savupiippua. Koppakuoriaisen juomatalossa oli 22 vesiputkea, 22 kolme neljä viisikymmentä seitsemän yhdeksän porrasta ja ihmistä.

”Kiitos Ananastalo!” sanoi koppakuoriainen, kun muutti taloon.

Loppu hyvin, kaikki hyvin! Se on loppu!

Suon dogmaattinen totuus

Luon itseni ympärille maailman ja suon sinne maisemoa mone'monta, mieleni noille aroille tuon ja saan aroille sanoille Sintolaisuudesta lämmitettyä kaminaa.

Suon laitoja pääni sisällä katselen ja kyselen itseltäni ”jos pysyn tällä tiellä onko ehkä vielä jotain siellä toisellakin puolen, josta lähdin tutkimusretkelle painien Jaakobin kanssa”

Se suon dogmaattinen totuus on näyttäytyvä meille kaikille pragmaattisena opinkappaleena postissa Jobin tai stigmaattisena dilemmana ja ennen kuin matka Gobin autiomaaksi muuttuu taijjon mielein palavaan totuuteen, joka johdattaa uuteen tulevaisuuteen.

Tämän kaiken välimaastossa kulkee hän. Hän, joka aikoinaan minänä matkasi kun sinänsä saatteli heitä häveten eikä ole enää varma siitä, että mikä prononimi on vai vaan pelkkä suista soihin kadotettu nimi. Jollain lailla kuitenkin kaikkia kaipaa toinen toistaan enemmän. Se sisintä vaivaa silti, jok' ainuvan kohan kanssa dialogia diskursoi.

Miikka Kopponen, s. 1997

Kameleontti

Viimeinen muistamani asia on korppi lentämässä katon yllä, silmänräpäys ennen sitä hetkeä, kun putosin läpi tuiskun ja harmaan aamunkoiton.

Taivaankantta katsellessani toivoin täysikuuta valaisemaan koleaa yötä.

(Taivaalla niin itsepäisesti roikkuneen kuunsirpin valo ei ulottunut rantaviivaa kauemmas.)

Hymy kipusi huulilleni tuulen tuivertaessa ympärilläni, sen sekoittaessa hiukseni linnunpesäksi.

Jäiset sormet tarttuivat hihoihini, kiskoivat minua eteenpäin.

Viima kuiskasi korvaani:

“Perillä on helpompi hengittää.”

Tupa kultainen

On mulla tupa kultainen metsän siimeksessä. Se on pieni ja aurinkoinen, lämmin ja kutsuva. Siellä murheet katoaa kuin tuhka tuuleen sen pienestä takasta, ja siellä mua odottaa koti kullan kallis.

Kultaisessa tuvassa on kultainen takka, jossa hohkaa aina tuli.

Takan vieressä on sänky, jonka peitto on auringon valosta, tyynyt aamu-usvasta.

Lattialla on matto, joka on punottu aamukasteesta, ja tuvan ikkunan takaa kuuluu siipien havinaa.

Pidän sinusta kettu

Kaverin kanssa seikkaillaan...

huvipuistossa,
uimahallissa,
puistossa,
leikkipuistossa,
Ainolan puiston silloilla,
kaupassa,
luolassa,
lumimajassa,
lumen alla,
hiihtomajalla ja

lumi-iglussa, jos se olisi tosi iso.

Jalmari Asell, Joonas Kauppi, Emilja Kiilakoski, Aino Kubin, Kerttu Kurikka, Venla Lankila, Eevi Mäntty, Ninni Ontero, Senja Suorsa, Mandi Tiensyrjä
4–5-vuotiaiden sanataidekerho

Puhaltelin sormiini samalla kun yritin penkoa peilikaapista jokaisen mahdollisen hammastahnatuubin ja buranapurkin mukaan kuluneeseen olkalaukkuuni. Hengitykseni höyrystyi halkeilleisiin peileihin. Vessan kaakelit olivat ehkä joskus olleet kermanvalkoiset, mutta nyt ne näyttivät vain harmailta. Nurkissa lojui lehtiä ja muuta tuulen mukanaan tuomaa satunnaista roskaa. Nappasin viimeisen pepsodentin laukkuuni ja kolistelin vauhdilla eteiseen. Jos siellä olisi edes hieman kodikkaampaa kuin halkeilleiden putkien vessassa. Kylmä viima tuuli vastaan ahtaassa käytävässä. Jostain kauempaa kajastui hentoa valoa kostuneille tapeteille.

Olisin tahtonut jo jatkaa matkaa. Hyvällä tuurilla ja bensan riittäessä voisin olla huomisiltaan mennessä jo Rovaniemellä tai ehkä jopa kauempanakin, jos vain sää pysyisi yhtä selkeänä. Tiesin kuitenkin, että tässä talossa voisi vielä olla jotain hyödyllistä. Isot omakotitalot kuuluivat perheille, joilla on isot autot ja tapana varastoida kaikenlaista roinaa kaappeihin ja kellarikomeroihin. Ehkä jopa ruokaa, jos onni kerrankin suosisi.

Olohuone ei ollut vessaa paremmassa kunnossa. Lumi ja kuura olivat kasautuneet pieniksi tuulen painamiksi kinoksiksi vaalean sohvaryhmän verhoilulle. Kaikki ikkunat olivat särkyneet ja pieniä lasinsirpaleita rasahteli rikki joka kerta kun laskin jalkani upottavaan karvamattoon. Haravoin huonetta mahdollisimman ripeästi tahtomatta kuitenkaan jättää mitään tarpeellista huomiotta. Talo näytti siltä, ettei siellä oltu asuttu pitkään aikaan. En tahtonut ajatella mitä talossa asuneelle perheelle oli tapahtunut. Hyvällä tuurilla he olivat kuolleet kauan aikaa sitten, ja heidät olisi haudattu jonnekin muualle kuin takapihalleen. Huonolla tuurilla...

Äkillinen räjähdys keittiössä katkaisi ajatuksen. Heilautin ilmakiväärin käteeni ja osoitin sillä kutakuinkin äänen suuntaan. Hiivin hitaasti lähemmäs keittiötä muistellen kaikkea sitä minkä ilmakivääreistä jo tiesin. Ilmakiväärillä ei tapeta kuolleita, mutta sillä voisi tappaa jonkin sisälle eksyneen eläimen. Jäniksen tai vaikka peuran. Keittiön ovi oli raollaan. Vedin vielä kerran henkeä ennen kuin potkaisin sen auki yhdellä hyvin tähdätyllä potkulla.

Se ei ollut peura. Eikä se ollut jänis. Hetken vain tuijotin kykenemättä oikein liikahuttamaan saati sanomaan mitään. Ase yhä kohotettuna ja tähdättynä siihen.

”Hei, mä olen Lauri.” Se sai yskäistyä keittiön lattialta ennen kuin ehdin estääkään.

Ja yritti vielä hymyillä.

Minun eläimeni

Eläimeni on käynyt seuraavat kurssit/koulutukset:

(eläimeni on koulutukseltaan pätevä mutta alituisen poissaolon vuoksi ei ole saanut töitä)

1. Liihottelun perusta

2. Miten saada kaikki tuijottamaan itseään

(sinänsä turha koska erikoinen ulkonäkö saa kyllä katseet kääntymään)

3. Miten kaivautua parissa sekunnissa vähintään viisi metriä maahan kylmän ilman iskiessä

Nimi on niin pitkä että sanotaan vain: MKPSV5MMKII

4. Miten saada siivet kiiltämään niin että aurinkokin häikäistyy.

5. Miten saada keskeytettyä alituinen poissaolo.

(jäänyt kesken)

Fanni Peltonen, s. 2004

Sivekkäät

Olipa kerran tiikeri ja lumileopardi, jotka ystäväystyivät metsässä, saarella ja puistossa. Metsässä he kalastivat, saarella he leikkivät ja puistossa he pelasivat palloa. Eräänä päivänä lumileopardilla oli koulupäivä ja sen vuoksi hän hukkuu! Tiikeri muuttui jääksi, mutta aurinko sulatti sen heti. Tiikeri oli etelässä ja siellä satoi lunta. Se oli Etelänavalla. Siellä se tapasi joulupukin ja he olivat parhaat kaverit. Silti tiikeri heitti joulupukin veteen. Onneksi se sai sen kynnellä kiinni ja sitten se söi joulupukin. Sen pituinen se.

Senni Asell, Alisa Herranen, Maire Inkala, Hilma Kaisto, Niila Kauppi, Juho Kubin, Mindi Mattson, Maisa Mänty, Silla Palokangas, Lilja Pylkkänen

6–7-vuotiaiden sanataidekerho

Kotini

Ei kotini ole täällä sypressin tuoksussa.
Ei kotini ole täällä hiekassa polttavassa.
Kotini seisoo tuolla,
metsäin järvein keskellä.
Tie sinne vie hiekkainen
ja polku metsien

Sinne äiti tuli, sieltä isä lähti.
Sen rantaan veljet ehti.
Sen eloa tähti suojeli.
Sen perustukset rakkaus lujitti.
Tie sieltä kulkee rikkauksiin,
ken vielä sanoo: ”Nyt kotiin!”

Seela Luukkonen, s. 2001

Kameleontti

Kettu ja minä!

Menin metsään, jonka varrella isovanhemmat olivat asuneet. Metsässä oli aina kaikkea kiinnostavaa. Yhtäkkiä kuului uikutusta: ”uhuii”, ”uhuii”! Pikku kettu seiso jähmettyneenä ja yksin ison puun alla. Sanoin hänelle: ”Oletpa söpö, kuka sinä olet?” ”Olen kettu”, vastasi kettu.

”Minulla ei ole ketään kaveria, haluan leikkiä.” ”Minä voin olla kanssasi”, vastasin. Lähdimme yhdessä juoksemaan. Juoksimme yli vuorten ja sammalmattojen, kunnes löysimme aarteen: Ison mättään, jossa oli peukalon kokoisia mustikoita. Söimme niitä monta... ja minä sanoin: ”Pidän sinusta kettu!”

ILMOITUS

Etsitään sijaismummoa!

Mummon vaatimukset!

- osaa leipoa
- tykkää matkustella
- rikas
- neuvoo
- mukava
- ei huuda
- hyvä huumorintaju
- osaa askarrella ja tehdä käsitöitä
- osaa letittää
- Jos olet juuri tällainen mummo, ilmoita siitä meille!

Olivia Ala-Poikela, s. 2004

Sivekkäät

Täydellisten juhlien resepti

Syödään herkkuja,
kanaa,
täytekakkua,
karkkia,
pitaleipää,
pitsaa,
hedelmiä,
mehua,
popparia.

Linnassa tai
kotona.

Seikkaillaan,
ongitaan,

etsitään aarteita,
tanssitaan,
hoidetaan kissaa.

Mukana kuningas,
kuningatar, hovimestari,
prinsessat, prinssit, eläimiä ja
kavereita – ja serpentiniä.

Muista myös pukeutuminen,
koska ei voi olla nakuna.

PS. Osta kunniamerkit kirpputorilta.

Senni Asell, Alisa Herranen, Maire Inkala, Hilma Kaisto, Niila Kauppi, Juho Kubin, Mindi Mattson,
Maisa Mänty, Silla Palokangas, Lilja Pylkkänen
6–7-vuotiaiden sanataidekerho

Ensiksi ja niin edelleen

Ensiksikin meidän isä sanoi, että hän ei ole yhtään hermostunut eikä lainkaan vihainen, mutta huusi samalla niin kovaa, että maitolasi särkyi.

Toiseksi nuorimmainen sisareni säikähti isän huutoa, tiputti suklaakeksinsä ensin pöydälle ja siitä lattialle ja rupesi itkemään.

Kolmanneksi äiti saapui töistä ja alkoi lohduttamaan itkevää sisartani samalla isää sättien.

Neljänneksi veljeni huomasi keksin olleen viimeinen lajiaan joten pakotti sisaren syömään pienimmänkin lattialta löytyneen murusen.

Viidenneksi minä tajusin olevani myöhässä eikä kukaan kuullut lähtöäni huudolta ja itkulta.

Kuudenneksi tajusin bussikuskien lakkoilevan tänään.

Seitsemänneksi sain idean lähteä kävelemään määränpäähäni.

Kahdeksanneksi liukastuin matkan puolivälissä ja löin pääni.

Yhdeksänneksi jouduin sairaalaan ambulanssilla.

Kymmenenneksi isä ja äiti olivat lopettaneet riitelyn ja tulivat katsomaan minua.

Yhdenneksitoista vihdoinkin heillä oli aikaa kuunnella minua.

Kahdenneksitoista radiossa sanottiin bussilakon alkavan vasta huomenna.

Sara Väänänen, s. 1999

Kameleontti

Tarina kammottavan isoista ja älyttömän karvaisista verenhimoisista mammutteista

Olipa kerran mursu, joka etsi ystävää, jonka kanssa se voisi mennä uimaan. Uimarannalla mursu löysi ystävän, joka oli mammutti. Mammutti oli punainen väriltään eli taikamammutti.

Mursu sanoi mammutille:

- Voitko sinä leikkiä minun kanssani?
- Joo-oo, mutta olenkohan liian iso?
- Et ole tietenkään.

Ja sitten he leikkivät koko loppuelämänsä. Ne eivät syöneet, eivät juoneet, eivät tanssineet, eivät menneet nukkumaan vaan leikkivät koko elämänsä loppuun asti.

Senni Asell, Alisa Herranen, Maire Inkala, Hilma Kaisto, Niila Kauppi, Juho Kubin, Mindi Mattson, Maisa Mänty, Silla Palokangas, Lilja Pylkkänen

6–7-vuotiaiden sanataidekerho

Muistan hymyilevät silmät, ei koskaan suu.

Aina vain silmät.

Minä en osannut tehdä sitä, ilmeillä silmilläni. Väitin sinulle että tarvitset koko kasvoja ilmaistaksesi tunteesi. Sanoit, että silmäsi ovat niin kauniit ja erityislaatuiset, että onnistut siinä siksi. Nauroin sinulle.

Koko kasvoillani

Siinä olin samaa mieltä, silmäsi olivat kauniit. Syvänsiniset, niihin eksyi helposti. Olin useasti lähellä hukkaa, mutta sinä vedit minut aina rantaan.

Ja hymyilit. Silmilläsi.

Kerroit osaavasi heiluttaa korvia, tiesin kuitenkin sinun valehtelevan. Tai sitten vain uskottelin itselleni niin jotta en tuntisi itseäni niin surkeaksi. Minä en osannut sitäkään, koetin kerran peilin edessä.

Oli aika jolloin kumpikaan meistä ei hymyillyt, ei edes silmillään.

Sekin aika meni ohi ja opit hymyilemään koko kasvoillasi, sanoit sen olleen minun ansiotani. En jäänyt kaipaamaan hymyileviä silmiäsi, sillä näin olit paljon kauniimpi.

Ja sinä opetit minut heiluttamaan korvia.

Sonja Haarala, s. 2000

Kameleontti

Ystävä

Kiva, söpö, mukava, hauska, paras ystävä.

Kaisla Vilpa, s. 2006

8–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Taivas hiekkarannalla

Hiuksissasi kannat tuhkia maan, käsilläsi hiekkaan piirät taivaan. Yön pimeydessä hyppäät aallon selkään, antaudun aaltojen armoille mukanas, vaikka pelkään.

Leikimme kanssa korallien, kosketamme huippuja vuorten korkeimpien. Sukellamme läpi kalaparvien, syöksymme laskuvarjoitta alas lentokoneesta, enää pelkää en.

Sara Väänänen, s. 1999

Kameleontti

Kirjoittajat

Sanataidepikkukoulu Tarinavintti

Opettajat: Elina Mäkinen, Hanna Tuomala

Miilia Alanen
Eemeli Hanhela
Aarre Kangasvieri
Isla Korttesalo
Iris Mets
Elea Pakarinen
Katariina Päckilä
Pietari Päckilä
Sanni Tuikka
Hilla Väänttilä

4–5-vuotiaiden sanataidekerho

Opettaja: Kati Inkala

Jalmari Asell
Joonas Kauppi
Emilja Kiilakoski
Aino Kubin
Kerttu Kurikka
Venla Lankila
Eevi Mäntä
Ninni Ontero
Senja Suorsa
Mandi Tiensyrjä

5–6-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat: Hanna Tuomala, Minna Mikkonen,
Inka Kuivamäki

Emilia Ala-Poikela
Helka Angerman
Seela Harju-Könnö
Hilla Huhta
Heljä Hukkanen
Niila Muoniovaara
Sanelma Mäkitalo
Sirikka Niska
Jooa Salin
Uuti Salin

6–7-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat: Kati Inkala, Inka Kuivamäki, Minna
Mikkonen

Senni Asell
Alisa Herranen
Maire Inkala
Hilma Kaisto
Niila Kauppi
Juho Kubin
Mindi Mattson
Maisa Mäntä
Silla Palokangas
Lilja Pylkkänen

7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat: Elina Mäkinen, Hanna Tuomala

Asmo Angerman

Pauli Glad

Maija Heinonen

Touko Hukkanen

Jessica Isokääntä

Aino Jurkkala

Aada Jääskeläinen

Linnea Pylkkänen

Eppu Salin

Toivo Vahtola

8–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Opettaja: Hanna Tuomala

Nietos Harju

Ronja Heikkinen

Veera Heikkinen

Isla Jounila

Hilla Kauppi

Esteri Kiuru

Tarmo Lahdenperä

Roosa Manninen

Henni Ojala

Aino Taponen

Mimosa Tuomala

Kaisla Vilpa

Saaga Vuotikka

Siivekkäät, 10–13-vuotiaiden sanataideryhmä

Opettajat: Kati Inkala, Minna Mikkonen, Inka Kuivamäki

Olivia Ala-Poikela
Hertta Inkala
Milla Kahelin
Heini Karppinen
Emmi Kauppinen
Karoliina Kettunen
Aada Kiiveri
Saga Klemetti
Kaisa Koppel
Lotta Kynsilehto
Oona Kälkäjä
Edith Njoroge
Oona Ojala
Fanni Peltonen

Kameleontti, yli 14-vuotiaiden sanataideryhmä

Opettajat: Minna Mikkonen, Inka Kuivamäki

Sonja Haarala
Heli Huttunen
Viivi Huttunen
Aino-Sofia Koirikivi
Miikka Kopponen
Seela Luukkonen
Olivia Olamba
Aino Pöykkö
Annukka Rytty
Siina Sipilä
Ella Vedenpää
Sara Väänänen
Jonne Yrjänheikki

Lumotut

sanat